

David Foenkinos

Potentialul
erotic
al soției mele

Traducere din franceză de
DAN RĂDULESCU

HUMANITAS
fiction

Lui Victor

*Cum să ajung la tine, undă senzuală,
Tu care îmi dai aripi...*

M

*Degeaba îmi denunță rațiunea dictatura
senzualității.*

LOUIS ARAGON

PARTEA ÎNTÂI
Un soi de viață

I

Hector avea o figură de erou. Îl simțeau gata să treacă la fapte, să înfrunte toate primejdiile omenirii noastre umflate, să înfierbânte gloatele de femei, să organizeze vacanțe în familie, să discute în ascensor cu vecinii și, dacă era în mare formă, să înțeleagă un film de David Lynch. Un soi de erou al timpului nostru, cu pulpele bombate. Chestiunea e că tocmai se hotărâse să se sinucidă. În materie de eroi se poate și mai bine, nimic de zis. Un anume gust pentru spectacol îl făcuse să aleagă metrourl. Ca să afle toată lumea despre moartea lui, să fie un soi de avanpremieră mediatică a unui film dinainte ratat. Hector se clătina ușurel pe picioare în timp ce asculta, din politețe, instrucțiunile sonore, ca nu cumva să-și cumpere biletul la repezeală; în caz că dădea greș, era util să și le amintească. Nu se știa nimic despre el, așa că se cam puneau speranțe în ratarea asta, fie și numai pentru a afla dacă se poate avea încredere în figura oamenilor. Ce ți-e și cu figura asta de erou!

Începea să vadă ca prin ceață, pilulele cu acțiune soporifică fuseseră înghițite înainte de soroc. Se mură mai bine adormit. În cele din urmă se poate vorbi de noroc, din moment ce Hector al nostru a leșinat. În ochiul lui nu se vedea nimic. A fost descoperit zăcând pe culoarele metroului, mai aproape de Châtelet-Les Halles decât de moarte.

Trupul lui prăvălit semăna cu un avorton. Doi brancardieri cu mutre de sportivi dopați (dar de-acum ne-am pierdut încrederea în mutre) au venit să-l scape de ochii muncitorilor încântați să vadă pe cineva într-o situație mai proastă ca a lor. Hector nu se gândea decât la un singur lucru: ratându-și sinuciderea, se condamnase la viață. Fu transferat într-un spital zugrăvit de curând; logic, se putea citi peste tot „proaspăt vopsit“. Urma să se plictisească vreo câteva săptămâni în secția pentru convalescenți. Foarte curând, singura lui plăcere rămase un clișeu: s-o privească pe infirmieră visând vag că-i mângâie sânii. Adormea cu clișeul ăsta în minte, chiar înainte de a admite urățenia infirmierei. Vegeta într-o stare în care slujenia parc-ar fi coborât din mit. Judecata părea aspră: între două prize de morfină, infirmiera putea fi senzuală. Și mai era doctorul care trecea pe-acolo, din timp în timp, așa cum treci pe la o petrecere. Întâlnirile depășeau rareori un minut, trebuia să se arate grăbit ca să aibă grijă de reputația

lui (de fapt, singurul lucru de care avea grijă). Omul ăsta uluitor de bronzat îi cerea să scoată limba ca să conchidă că are o limbă frumoasă. E bine să ai o limbă frumoasă, te simți bine cu o limbă frumoasă, dar pentru Hector era ca o frecție la un picior de lemn. El nu prea știa ce vrea, era un mare depresiv care gemea din fundul pâlniei. I se propuse să fie contactat cineva din familie sau vreun prieten, dacă domnul avea norocul să aibă așa ceva (discret, se evoca posibilitatea să fie închiriați câțiva). Aceste opțiuni fură respinse printr-o tăcere nu prea politicoasă, să trecem peste asta. Hector nu voia să vadă pe nimeni. Mai precis, și ca orice bolnav, nu voia să-l vadă nimeni în starea în care se afla. Se rușina să fie o fărâmă de bărbat aflat între nimic și mai puțin decât nimic. I se întâmpla să sune un prieten dându-i de înțeles că se află în străinătate, minunat Grand Canyonul ăsta, ce crevase; și închidea, când de fapt Grand Canyonul era el și numai el.

Infirmiera îl găsea simpatic, îi spusese chiar că e un bărbat *original*. Poți oare să te culci cu o femeie care te găsește original? Iată o întrebare majoră. A priori, nu: să zicem că femeile nu se culcă niciodată, și punct. Se interesă de povestea lui; mă rog, ce știa ea din povestea lui era dosarul medical. Am exagera spunând că existau și detalii mai glorioase. Dar oare o fi existând femeia care-ți oferă trupul pentru că-i

place felul tău de a nu lipsi niciodată la rapelul antipolio? O, mă exciți, bărbat al vaccinurilor făcute la timp. Adesea, infirmiera se scărpină în bărbie. În această situație, își închipuia că ea e doctorul; trebuie spus că era loc berechet pentru rolul ăsta. Atunci se apropia foarte mult de patul lui Hector. Avea totuși un fel erotic de a-și trece o dată și încă o dată mâna peste cearșaful alb, degetele ei extrem de îngrijite erau niște picioare pe o scară, cutreierau albeața.

Hector fu eliberat la începutul lunii martie, la urma urmei luna nu avea nici o importanță, nimic nu mai avea de altfel importanță. Portăreasa, o femeie căreia nimeni nu-i mai putea ghici vârsta, pretinse că ar fi fost neliniștită de absența locatarului. Ați priceput, felul de a fi fals neliniștit, de a te crede în 1942, cu un glas atât de ascuțit că, lângă o cale ferată, ar face să deraieze trenul.

— Domnule Balanchiine, ce plăcere să vă revăd. Fiindcă, să știți, eram neliniștiiită...

Hector nu se lăsă păcălit; cum lipsise peste șase luni, femeia încerca să-și ciugulească darul pentru Crăciunul trecut. Nevrând să ia ascensorul, mai ales de teamă că va întâlni vreun vecin și va trebui să-i dea explicații despre viața lui, se târî pe scări. Răsuflarea lui greoaie fu auzită și lumea se lipi cu ochiul de vizoare. La trecerea lui, se deschiseră niște uși.

Și nici măcar nu era duminică, imobilul ăsta era de o trândăvie amețitoare. Unde mai pui că se găsea mereu câte un vecin alcoolic – unul cu care ai tot atâtea puncte comune cât două drepte paralele între ele – care te silea să treci pe la el. Și asta doar ca să vă întrebați de trei ori „ce mai faci“ și să vă răspundeți de trei ori „bine, da’ tu ce mai faci?“. Insuportabilă familiaritate; când ieși din convalescență, îți vine să locuiești în Elveția. Sau, și mai bine, să fii femeie într-un harem. Pretextă o durere de ficat ca să poată intra în casă, și atunci, bineînțeles, vecinul l-a întrebat: „Nu te-oi fi ales cu vreo ciroză din călătoria ta?“ Hector schiță un zâmbet și-și continuă drumul. În fine, deschise ușa și apăsă pe întrerupător ca să se facă lumină. Nu se schimbaseră nimic, de bună seamă. Totuși lui Hector i se păru că trecuseră mai multe vieți; reincarnarea plutea în aer. Praful vechese locul, până când, plictisit peste poate, începuse să se înmulțească.

Se lăsă noaptea, ca în fiecare seară. Își făcu o cafea, pasămite ca să dea un aer de normalitate insomniei care-l păștea. Așezat pe scaun în bucătărie, asculta pisicile ce-și făceau veacul prin streșini; nu știa ce să facă. Se gândi la toată corespondența pe care n-o primise. Privirea îi căzu pe o mică oglindă cumpărată dintr-o prăvălie de vechituri, își amintea perfect prăvălia, și amintirea îl umplu de spaimă. Febra trăită în ziua achiziției îl străbătu din nou, așa cum

simți mirosul unei persoane când îi contempli fotografia. Trebuia neapărat să nu se gândească la lucrurile astea, totul se terminase; era vindecat. N-o să mai intre în viața lui într-o prăvălie de vechituri să cumpere o oglindă. Se privi o clipă. Chipul lui, după cele șase luni de convalescență, i se părea schimbat. Viitorul, pentru prima dată în viață, și-l închipuia stabil; bineînțeles, se înșela. Și aici nimeni nu voia – până una alta – să-i contrazică iluzia acestei evoluții fericite. Dar înainte de a porni către acel viitor, am putea întârzia asupra trecutului mai puțin ca perfect.

II

Hector tocmai trăise momentul cel mai măreț din viața lui; când se aștepta mai puțin, dăduse cu nasul de o insignă „Nixon is the best“ datând din campania electorală pentru alegerile primare republicane din 1960. Trebuia să știi însă că, după scandalul Watergate, insignele din campaniile electorale ale lui Nixon deveniseră relativ rare. Nasul lui seducător fremăta gingaș, ca pleoapele unei adolescente ai cărei sâni cresc înainte de vreme. Grație acestei descoperiri, era în măsură să câștige concursul național al celor mai buni deținători de insigne din campania electorală. Deși e un lucru pe care nu-l prea știm (e o adevărată plăcere să ne împărtășim cunoștin-

țele), există concursuri pentru colecționari. Oamenii se întrec în timbre rare și în monede, într-o atmosferă pe cât de festivă pe atât de prăfuită. Hector se înscrișese la categoria insigne, uluitor de bine reprezentată în acel an (motivul fiind creșterea numărului de amatori de cocarde care au spart în vremea aceea piața într-un chip lamentabil; mulți puriști s-au orientat spre insigne). Trebuia să ai marfă, nu glumă pentru a spera să ajungi în sferturile de finală. Hector era imperturbabil, își cunoștea superioritatea și, într-un colțișor călduț al memoriei, retrăia clipa imensei descoperiri. Umbla cu mâinile întinse înainte, cu mâinile ca niște antene, cu pașii febrili, colecționarul e un bolnav ce-și caută în permanență vindecarea. De două zile rătăcea frenetic: îi lipsea o insignă; trecuseră șase luni de când era concentrat exclusiv pe insigne, șase luni de patimă nebună, șase luni în care viața lui nu constase decât în insigne.

Să n-ai încredere niciodată în suedezii care nu sunt blonzi. Hector era impasibil, insigna „Nixon is the best“ putea fi scoasă din cutie în orice clipă în fața privirii-lumină a suedezului; privire care ducea cu gândul la rata sinuciderilor din Suedia. Dacă numele lui rămânea imposibil de ținut minte, noi nu-i uităm sublima performanță de anul trecut, căci domnul e campion titular al colecționarilor de insigne din campanii electorale. În viața civilă,

Cuprins

Un soi de viață	9
Un soi de viață conjugală	73
Un soi de decădere	113
Un soi de senzualitate	135